

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ο σπειρών φειδομένως φειδομένως και θερίσει και ο σπειρών ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας και θερίσει».
(Β' Κορθ. 9,6)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
10, ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΣΕΡΦΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

ΑΡΙΘ. 41 (128)

“ΕΔΩΚΕ ΤΟΙΣ ΠΕΝΗΣΙΝ,,

Αναγνώσατε: Β' Κορθ. 9,6-11

Πρὸς χάριν τῶν πτωγῶν Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (ἔχων καὶ σχετικὴν παραγγελίαν τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ποῦ ἔμεναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ) ἐφρόντιζε διὰ τὴν συλλογὴν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καί, πρὸ πάντων, τῆς πλουσίας Κορίνθου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχε συστήσει εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου,

Μὲ σπορὰν παρομοιάζει τὴν ἐλεημοσύνην ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Καὶ τοὺς κανόνας τῆς σπορᾶς ἐφαρμόζει καὶ ἐδῶ. Ἄν σπειρῆς μὲ τοιγκουριά, τοιγκουρικο θὰ εἶναι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν σπειρῆς ἀπλόχερα, πλουσία θὰ εἶναι καὶ ἡ συγκομιδὴ: «Οὐ σπειρών φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπειρών ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει».

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐωθινὸν Ζ'. Ἠχος βαρῆς.

Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρῶτ! Καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον, Μαρία, ἑστρας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὄψ' ὄψ' ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς! Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντες Μαθητάς, πῶς τοῖς ἰθνητοῖς καὶ τῷ σουδαρίῳ τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήρατο καὶ ἀνεμύθησαν τῆς περὶ τοῦτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν καὶ δὲ ὦν καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν Σε, τὸν ζωοδότην Χριστόν.

εἰς τὴν πρώτῃν ἐπιστολὴν του πρὸς αὐτοῦς, ὡς ἀποταμιεῖν ἕκαστος κάθε Κυριακὴν ὅ,τι τοῦ ἦτο εὐκολον, ὥστε νὰ ἐχη συγκεντρωθῆ κάποιο σεβαστὸν ποσόν, ποῦ θὰ τὸ παρελάμβαναν ὁ ἴδιος, ὅταν θὰ ἐπήγαινε διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν Κορίνθον, καὶ νὰ μὴ περιμένουν τότε νὰ κάμουν ἐράνουσ.

Αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν διὰ τὴν βοήθειαν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν των ὑπενθυμίζων ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν του ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους, δίδει εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τῆς ὠραιότατον μάθημα περὶ ἐλεημοσύνης, πολὺ χρήσιμον δι' ὅλους μας.

Ὅποιος σπείρει ὀλίγα θερίζει ὀλίγα, ἐν ᾧ ὅποιος σπείρει πολλὰ θερίζει πολλὰ. Καὶ ὅσον περισσότερα λοιπὸν θὰ δώσης — ἐνοεῖ ὁ θεὸς Παῦλος — εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ

ἀδελφοῦ σου, τόσον μεγαλιέτερον μισθὸν θὰ ἔχῃς ἀπὸ τὸν Θεόν ἐν ᾧ ἂν φειδαλευθῆς (τοιγκουνευθῆς) εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θὰ εἶναι καὶ ἡ μεταχείρισίς σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν.

Δὲν ἔχει ἑμῶς ἀξίαν ἢ ποσότης μόνον τῆς ἐλεημοσύνης. Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχεται ἀπὸ εἰλικρινῆ διάθεσιν, ἀπὸ

πραγματικὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Νὰ μὴ γίνεται ἀπὸ ὑποχρέωσιν καὶ ἀπὸ ἀνάγκην, με̄ δυσαρέσκεια καὶ με̄ δυσανασθέντησιν. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ διδῆ τὴν ἀφορμὴν νὰ στενωρωθῆ καὶ ὁ ἐλεούμενος με̄ τὴν ἄστοχον συμπεριφορὰν τοῦ ἐλεούντος: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης».

Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη νὰ γίνεται με̄ εὐχαρίστησιν, με̄ χαρὰν, με̄ ἰλαρὸν καὶ φαίδρον πρόσωπον. Καὶ τότε ἔχει πραγματικὴν ἄξια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος βλέπει εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας. Αὐτὸν δὲ τὸν ἐλεήμονα, με̄ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον διάθεσιν καὶ με̄ τὸ φαίδρον πρόσωπον, ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἀνταμείβει: «Ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Πόσον πολὺ δὲ ἀναβλέπει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ἐλεούντος, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπι τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν Του, ὅταν ἐδήλωνεν, ὅτι εἶναι τελειῶς ἄχρηστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη, ποῦ δὲν γίνεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ «πρὸς τὸ

θεοθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. 6, 1-4).

Ἐλεημοσύνη, ποῦ γίνεται ἀπὸ ἀγνὴν διάθεσιν, με̄ εὐχαρίστησιν καὶ με̄ γενναιοδωρίαν, ἔχει πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς. Διότι προσωπικῶς ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ὅποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀνταποδώσῃ με̄ τὸ παραπάνω ὅσα θὰ δαπανηθοῦν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβῆται ὁ Χριστιανὸς μήπως πτωχὴν, τάχα, ὅταν ἐλεῇ ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἔχει, νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ εὐεργετῆ τὸν πλησίον του με̄ γενναιοδωρίαν, σύμφωνα με̄ τὸ ψαλμικόν: «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Ἐπεὶ τῶν τοιούτων δὲ ἐλεημόνων εὐχεταὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀνταποδώσῃ πλουσιοπάροχα, ὅτι αὐτοὶ θὰ δώσουν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των: «Πληθύναι τὸν σπέρρον ὑμῶν καὶ αὐτῆσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν».

Η ΑΓΑΠΗ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ

Μίαν ἡμέραν θὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀνταμειθῆ ὁ ἀνθρώπινος μόθος διὰ τὴν ἀρετὴν. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπὴ, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος προλέγει τὴν ἐν δόξῃ Δευτέραν Παρουσίαν Του καὶ τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, κατὰ τὴν ὅποιαν μέλλει νὰ χωρίσῃ τοὺς «ἐλεκτοὺς» ἀπὸ τοὺς «κατακριμένους», ὅπως ὁ ποιητὴν χωρῆει κατὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων», διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς με̄ «εἰς ζωὴν αἰώνιον» καὶ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς δὲ «εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. 25, 31-46).

Τὸ θέμα ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναπτύσσεται με̄ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν, καθημερινῶς δὲ μολογούμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς «καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἐδῶ νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦτου ἐν γενεῇ. Ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐπισημοῦμεν νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερος, εἶναι τὸ κριτήριον, διὰ τοῦ ὁποῖου — ὅπως παραστατικώτατα λέγει

ὁ Κύριός μας — θὰ διακρίνῃ τοὺς «δικαίους» ἀπὸ τοὺς «ἀμαρτωλοὺς» ὁ ἴδιος Κριτής. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ ἰδιαίτερα προσοχὴ μας εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Διότι — εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν; — πᾶσι συχνὰ ἀπασχολούμεθα ἀπὸ τόσας ἄλλας λεπτομερείας, ὥστε νὰ ἐπισκιάζεται αὐτὸ, τὸ τόσο βασικόν, σημεῖον, τὸ ὅποιον καὶ εἰς ἄλλας εὐκαιρίας μᾶς τονίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον πρακτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ.

Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν Ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις. Αὕτη εἶναι ἡ οὐσιωδέστατη ἀπαίτησις τοῦ Ἰησοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐρησκείας. Ὅστις παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητάς Του. Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. Θὰ ἴδωμεν δὲ ἄλλοτε ποῦ δυνατόν ἐστι νὰ καταντήσῃ ἡ θρησκευτικὴ, ὅταν στερηθῆ αὐτῆς τῆς βασικῆς προϋποθέσεως, τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Ἀγάπην, λοιπόν, θέτει ὁ Κύριος ὡς τὸ

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος γ': $\eta\eta$ $\frac{c}{A}$ $\frac{c}{\mu\eta\nu}$ $\frac{c}{\eta}$ $\frac{c}{\eta}$

Επεσμεψατο η μα α α α α α εε υ ψος ο σω

τη ηρ η η μιν α να το λη α να το λω ω ω ω ω ω ω

υ οι εν σοο τει και αι σι α ευρο μεν τη ην α

χ η η βει ει αν η γαρ ευ της Παρθε εε να ε

τε χθη η ο Κυ υ ρι ε ος

ολοι ομο

γραμ. υ οι εν σοο τει και αι σι α ευρο μεν

τη ην α λη η η βει ει αν η γαρ ευ της Παρθε εε

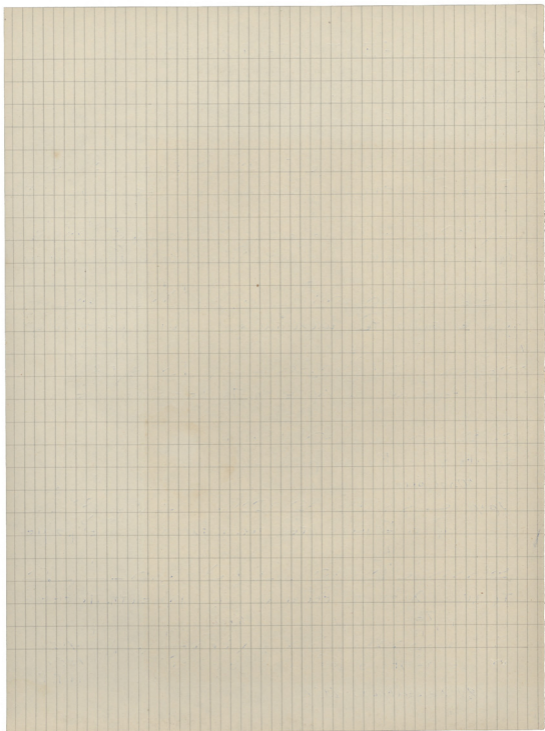
Τελος

Κατα

να ε τε χθη ο Κυ ρι ο ο ο ος

1950
1954
N.T.B.

22 Δεκεμβρίου 1954

GENERALIZATION

THEOREM 1

Let $f(x)$ be a function defined on the interval $[a, b]$. If $f(x)$ is continuous on $[a, b]$ and $f(a) = f(b)$, then there exists a point c in (a, b) such that $f(c) = f(a)$.

PROOF: Consider the function $g(x) = f(x) - f(a)$. Then $g(a) = 0$ and $g(b) = 0$. By the Intermediate Value Theorem, there exists a point c in (a, b) such that $g(c) = 0$. Hence $f(c) = f(a)$.

EXAMPLE: Let $f(x) = \sin(x)$ on the interval $[0, 2\pi]$. Then $f(0) = 0$ and $f(2\pi) = 0$. By Theorem 1, there exists a point c in $(0, 2\pi)$ such that $f(c) = 0$. In fact, $c = \pi$.

REMARK: The function $f(x) = \sin(x)$ is continuous on $[0, 2\pi]$ and $f(0) = f(2\pi) = 0$. Therefore, there exists a point c in $(0, 2\pi)$ such that $f(c) = 0$.

THEOREM 2

Let $f(x)$ be a function defined on the interval $[a, b]$. If $f(x)$ is continuous on $[a, b]$ and $f(a) \neq f(b)$, then there exists a point c in (a, b) such that $f(c) = \frac{f(a) + f(b)}{2}$.

PROOF: Consider the function $g(x) = f(x) - \frac{f(a) + f(b)}{2}$. Then $g(a) = f(a) - \frac{f(a) + f(b)}{2} = \frac{f(a) - f(b)}{2}$ and $g(b) = f(b) - \frac{f(a) + f(b)}{2} = \frac{f(b) - f(a)}{2}$. By the Intermediate Value Theorem, there exists a point c in (a, b) such that $g(c) = 0$. Hence $f(c) = \frac{f(a) + f(b)}{2}$.

EXAMPLE: Let $f(x) = \sin(x)$ on the interval $[0, \pi]$. Then $f(0) = 0$ and $f(\pi) = 0$. By Theorem 2, there exists a point c in $(0, \pi)$ such that $f(c) = \frac{0 + 0}{2} = 0$. In fact, $c = \frac{\pi}{2}$.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος γ' $\frac{F}{C}$
Α' μὴν

Επεσέψατο ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα
εἰς ὑψους οὐρανῶν

τῆς ἡρώδης ἡ μωσῆς ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα
καὶ ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα

οἱ ἐν σὺς οὐρανοῦ καὶ οἱ ἐν γῆ καὶ οἱ ἐν ἕρμι
εὐρομέν

τῆς ἡρώδης ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα
καὶ ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα

εἰς τὰ χθονία οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ

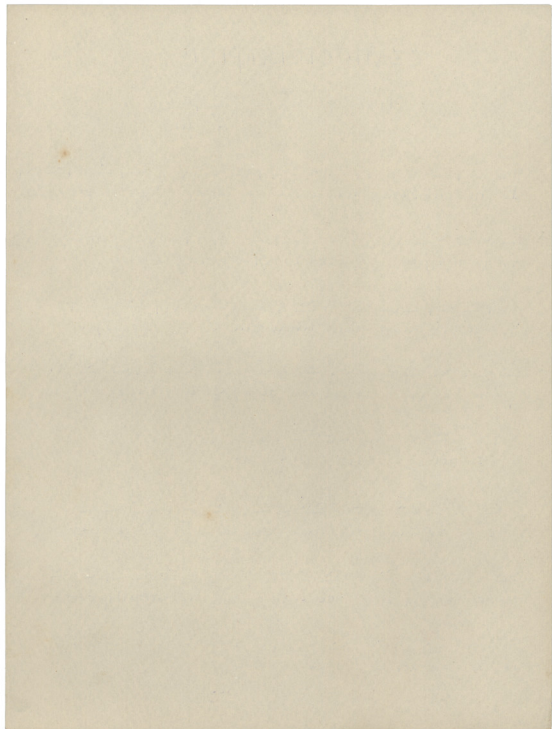
Ὅμοιοι

οἱ ἐν σὺς οὐρανοῦ καὶ οἱ ἐν γῆ καὶ οἱ ἐν ἕρμι
εὐρομέν

τῆς ἡρώδης ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα
καὶ ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα ἡ μάχαιρα

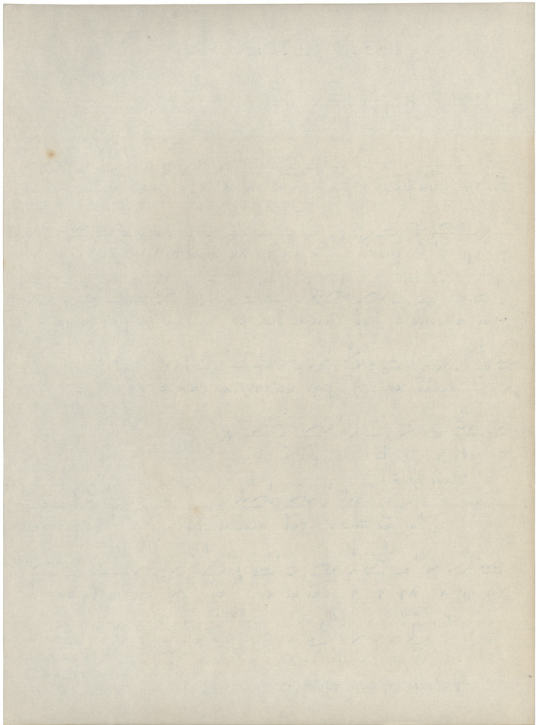
κατὰ τὸ τέλος
οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ

1950

μοναδικών κριτήριον, βάσει τοῦ ὁποῦο ἔὰ δικαιοσύνη τότε τοὺς ἀνθρώπους, τὴν Ἀγάπην τὴν ζωητήν, τὴν Ἀγάπην τὴν ἔμπρακτον, τὴν Ἀγάπην τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν Ἀγάπην ποὺ θεωρεῖ ὡς ἰδικόν της πόνον τὸν πόνον τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἤσυχάζει, ἐὰν δὲν κάμῃ ἔτι χρειάζεται, διὰ τὸν ἀνακομῆσιν ἀποτελεσματικῶν. — «Ἐπεισεῖσα καὶ ἐδωκάτε μοι καρτεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με...» — Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν διὰ τὸν Χριστὸν νὰ θέτῃ αὐτὸ τὸ κριτήριον, αὐτὴν τὴν βάση, διότι ἡ Ἀγάπη, ὡς γνωστὸν, Τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν Ἀγάπην ἐπραγματοποίησεν ὁ ἴδιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν Του καὶ εἰς τὸν θάνατόν Του, καὶ αὐτὴν ἔθεσεν ὡς τὸ νέον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο ἔὰ ἠεροδομεῖτο ἡ νέα τάξις, τὴν ὁποῖαν εὐηγγελιστὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξήγησεν ἀπὸ τοῦ ἰδικίου Του νὰ γίνωμεν ὑπερήτοι τῶν ἀνθρώπων, ἀν θέλωμεν νὰ γίνωμεν πραγματικὰ μέγαλοι; Ὅταν δύο ἀγαπητὰ Του πρόσσωτα τὸν ἐξήγησαν τὴν τιμὴν τῆς πρωτοκαθεδρίας, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἰδικόν Του ἀβάπτισμα καὶ τὸ ἰδικόν Του ἀποτήριο, βάπτισμα καὶ ποτήριον αἵματος καὶ θυσίας; Δὲν ἐδήλωσε τότε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤβλεπεν εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ τὸν ὑπερήτην καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν Του ἀλύτῳ ἀντὶ πολλῶν; Εἶναι ἡ Ἀγάπη διὰ τὸν Χριστὸν ἡ μοναδικὴ ἔμπρακτος ἀπόδειξις τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν — ὅπως ὤρατα τὸν διδάσκει ὁ Ἰωάννης — καὶ εἶναι ἡ Ἀγάπη τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦο πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ δυνατόν ἡ ἐξομολογίσις πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέβλεπεν ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἀγάπη ἔτι ἀκριβὲς ἀξιολογεῖ τὸν ἀνθρώπον!

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἔχῃ ἀξίαν, πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν Ἀγάπην. Ἀν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, δὲν εἶναι παρὰ ψεύδος, ὑποκρισία, μαῦρος καὶ ἐπιβλαβὸς φανατισμὸς! Καὶ αὐτὸ ἀδείη — κατὰ τὸν Παῦλον — τὸ μαρτύριον, εἶναι ἀχρηστὸν διὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν μὴ ἔχοντα Ἀγάπην! Δι' αὐτὸ ἔργα Ἀγάπης δὲ ἀπαιτῆσιν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὁ Κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν...

Πῶσον ἐπίκαιρον — ἰδία εἰς τὴν ἐποχὴν μας — εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας! Δὲν ἤγχετ ἀπλόως τὴν ἀρνητικὴν ἀρετὴν τοῦ παλαιοῦ Νόμου — ἡ ὁποῖα κἀποτε κατὰ αὐτὴ ἀπουσιάζει εἰς τὸν καιρὸν μας. — Δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ «Οὐ φονεύσεις! Οὐ μοιχεύσεις! Οὐ κλέψεις! Οὐ ψευδομαρτυρήσεις». Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι κἀτι περισσότερον δὲν εἶναι μόνον ἀρνητικὴ τοῦ κακοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ θεσιστικὴ, εἶναι ἔμπρακτος ἀσκησις τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ ἀρέσις εἶναι ποὺ τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἠθικὴν. Δὲν κολάζεται μόνον ὁ ἀδικῶν τὸν πλησίον — εἶναι σαφὴς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — ἀλλὰ θεωρεῖται καὶ ἔξ Ἰσοῦ ἀξιοκατάκριτος καὶ ἐκείνος ποὺ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον. Δὲν εἶναι ἐγκλημα μόνον ἔτι συνήθως καλοῦμεν ἀμαρτάναν ἀμαρτία εἶναι καὶ ἡ παραμέλισις τῆς εὐεργεσίας. Δὲν πράττει ἄρα ὁ εὐεργετὸν τὸν πλησίον τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὅπως νομίζετε εἰς τὴν πέγην μας κοινοῦσαν, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἐν ἐπιβεβλημένον καθήκον!

ΤΟ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9—15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

9. **Κυριακὴ 15ῃ (Δ' Λουκᾶ)**: ἥχος α'. Ἐσθρινὸν Ζ' [Ἰωάν. 20(κ'), 1-10]. — Β' Κορ. 9(θ), 6-11. Λουκ. 7(ζ'), 11-16. Ἰακώβου Ἀλφαίου Ἀποστόλου. Ποιλαίας Μάρτυρος.

10. **Δευτέρω**: Εὐλογίαι καὶ Εὐλαψίας Μαρτύρων. Θεοφίλου Ὁσίου. — Φιλίπ. 1(α'), 1-7. Λουκ. 7(ζ'), 36-50.

11. **Τρίτῃ**: Φιλίππου ἐνὸς τῶν 7 ἀκούων (Πράξ. 6, 1-6, 8, 4-40). — Φιλίπ. 1(α'), 8-14. Λουκ. 8(η'), 1-3.

12. **Τετάρτῃ**: Πρόβου, Παράγου, Ἀνδρονίκου, Δομνίνης Μαρτύρων. — Φιλίπ. 1(α'), 12-20. Λουκ. 8(η'), 22-28.

13. **Πέμπτῃ**: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθονίχης, Βενουαμὶν διακ., Μαρτύρων. — Φιλίπ. 1(α'), 20-27. Λουκ. 9(θ'), 7-11.

14. **Παρασκευῇ**: Ναζαρίου, Γερβασιου Μαρτύρων. — Παρασκευῆς Ἐπιβατηνῆς Ὁσίας. — Φιλίπ. 1(α'), 27-29. Λουκ. 9(θ'), 12-18.

15. **Σάββατον**: Λουκιανῶ, Σεβίλου Ὁσίου, Βάρρου Ὁμολογ. — Α' Κορ. 13(ιε'), 58-16(ιστ'), 3. Λουκ. 6(στ') 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 Ὀκτωβρίου 1955)

19ῃ Κυριακῇ (Δ' Λουκᾶ): ἥχος β'. Ἐσθρινὸν Η' [Ἰωάν. 20(κ'), 11-18]. — Τίτ. 3(γ'), 8-15. Λουκ. 9(θ'), 5-15. — Λογγίνου Ἐκατοντάρχου τοῦ πρώτου τοῦ Σταυροῦ καὶ σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτικῶν Μαρτ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39. Λουκ. 23, 47. Ἰωάν. 19, 23-24.

δὲν ἔβριε κανένα νὰ φύγῃ παραπονεμένος.

Νὰ πλησίονον δὲν ἐτόλμων, ἀπ' οὗ δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα οὐ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄρρωστοι. Ἐστῆθησαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐβόωναν δυνατὰ καὶ ἐξήγησαν τὸ Θεὸς Του.

Ἐκείνος ἤκουσε τὸν πόνον των. Ἀπεράσισε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ὑγίαν. Ἀλλὰ τοὺς ἔθεσεν ἕνα ἄρον:

— «Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοὺς ἱερεῖσιν».

Οἱ ἱερεῖοι ἐπιβρόχησαν, ἔβριον νὰ παρουσιασθῶν εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καὶ εἰς τὸν ἄρον ἐβραβεύθησαν «ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἔκαθαρίσθησαν».

Τὸ θαῦμα, βέβαια, εἶναι ἀξιοθαύμαστον.

“ΝΟΜΟΙΣ ΠΕΙΘΟΥ..

«Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοὺς ἱερεῖσιν». (Λουκ. 17, 14)

Δέκα ἱερεῖοι, καταδικασμένοι νὰ ζῶν χρόνια δολοφονητὰ ἀπ' τὴν Κοινωνία, βλέπων νὰ περῶν Ἐκείνος, ποὺ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἱστορικά γεγονότα ποῦ μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος Του, ἡ θέλησις Του, γίνεται πραγματικότης. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν τὸ θέλησθ' Ἐκείνου.

Ἄλλὰ ἀξιοσημειώτως εἶναι καὶ ὁ ὅρος ποῦ ἔθεσε διὰ τὴν θεραπείαν:

—«Πορευθέντες ἐπιθεύξατε ἑαυτοῦς τοῖς ἰερωσὶ».

Εἶναι διδακτικώτατος διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ὅρος αὐτός, ποῦ ἔθεσαν ὄχι ἄλλος, ἀλλὰ αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἦτο διάταξις τοῦ Νόμου, νὰ περῶν ἀπὸ τὸν ἱερέα ὁ λεπρὸς ποῦ ἔθεραπεύετο, νὰ πιστοποιητῆαι ἡ θεραπείαι ἀπὸ τὸν ἱερέα του, νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ νὰ παίρῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ἀξιαν τῆς ἑλευθεροκονίας.

Αὐτὴν τὴν νομικὴν διάταξιν ἐσεβάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς Του νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

Καὶ ἐκεῖνοι ἔθεραπεύθησαν, διότι μαζί με τὴν πίστιν ἔδειξαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν εἰς τὰ λόγια Ἐκείνου, ἀπὸ τὸν Ὅποιον ἐζήτησαν νὰ τοὺς λυπηθῆ.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει πῶσον ἀξίζει ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς ἰσχυρῶτας Νόμους, πῶσον πρέπει νὰ εἰσμεθα πειθαρχικοὶ καὶ συνεπεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ Νόμου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Κύριος τοῦ Νόμου, καμμίαν ὑποχρεώσιν δὲν εἶχε νὰ τὸν τηρῆ καὶ ὅμως τὸν ἐτήρησε πάντοτε καὶ τὸν ἐσεβάσθη, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι κανένας, με καμμίαν ἀπολύτως πρόφασιν ἢ δικαιολογίαν, δὲν εἶχει τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ τοποθετῆ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν, παραπάνω ἀπὸ τὸν Νόμον.

Τὸ «Νόμος πείθου» τῶν ἀρχαίων, χάριν τοῦ ὁποῦο ἐδέχθη τὸν ἀδικον θάνατον ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας, παίρνει θέαν ἀξίαν ὑστερα ἀπὸ τὴν ἑλευσιν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ποῦ τὸσοσον ἔδειξε σεβασμὸν καὶ τόσῃν ἐδίδαξεν εὐπειθειαν εἰς τὸν Νόμον.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Κυριακή: 9 Ὀκτωβρίου 1955

Λοὺ κα, 7, 11-16: Μ' ἓνα λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ μονάκιμο παλληκάρι τῆς δυνατοχισμένης χήρας ἐνόησεν εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνην διεδέχθη ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Πῶσον δυνατὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Δίδει τὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὅπου μέχρι τινὸς ἔβρασιλευν ὁ θάνατος! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ,

ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ταραχὴ! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ θλίψις. Μὴ παραμελῆς ποτέ σου, ἀδελφέ, τὴν ἀκαράσιαν καὶ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δευτέρα: 10 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Εὐλάμπιος, καὶ Ἐλλάμπια ἔζησαν ἐν Νικομηδείᾳ ἐπὶ αυτοκράτορος Μαξιμιανού. Ὁ ἄγ. Εὐλάμπιος καθ' ὃν χρόνον ἐμαρτύρηε καὶ ἐβασανίζετο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του Ἐλλάμπιας, ἣτις τὸν παρεκάλει νὰ δεθῆ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀπόφρατοι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τρίτη: 11 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, εἰς τῶν ἑπτὰ Διακόνων τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατήχησε τὸν Αἰθίοπα ἀδελκὸν τῆς βασιλείας Αἰθιοπίας. Ἐσχίσθη τὸ Ἐδαγμάριον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανεν εἰς Τράλλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τετάρτη: 12 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν χριστιανικὴν τὸν πίστιν ἐπὶ ἐπαυτοδικητικῶν. Ὁ Τάραχος ἀπέθανε λιθοβοληθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα σταναθθεὶς, ὁ Πρόβος ἐσυμβλήθη, καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἐσταυρώθη, τὸ δὲ σῶμα του κατεμαζίσθη.

Πέμπτη: 13 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Κάρπος ἐπίσκοπος Θυατείρων, καὶ Πάπυλος ὁ διάκονος του ἐμαρτύρησαν ἐπὶ αυτοκράτορος Λεκου. Προσεδήθησαν ἐπὶ ἄρματος καὶ εἰς τὰς Σάρδεις ὑπεβλήθησαν εἰς πλείστα ἄλλα μαρτύρια, τέλος δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν. Συγχρόνως μετὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερομάρτυρας ἐμαρτύρησαν καὶ ὁ ὑπηρέτης Ἀγαθόδωρος καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παυλοῦ Ἀγαθονίκη.

Παρασκευή: 14 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Ναζαρίος, Γερβάσιος, Προτάσιος καὶ Κέλσιος ἐμαρτύρησαν εἰς Ρώμην. Ἐδαγγελισθέντες τὸν Χριστὸν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ Νέρονος.

Σάββατον: 15 Ὀκτωβρίου 1954

Ὁ ἄγιος Λουκιανὸς ἔδρασεν ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀποσπάσας πλείστον ἐκ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν ὁρθόδοξον πίστιν. Καταδικασθεὶς εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον ἐπὶ ἡγεμόνος Μαξιμιανού, ἀπέθανεν ὑπομείνας μέχρι τέλους τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστὸν.